

чатъ много произвеждането и пласирането имъ. А отъ това тѣ нѣма да печелятъ толкова, колкото сега.

Тамъ, обаче, гдето се налага, предметитѣ да бждатъ направени отъ нетрошливо стъкло, тѣ се приготвяватъ отъ такова.

Нетрошливото стъкло е толкова отдавна измѣрено, колкото е отдавнашна и стъкларската индустрия. За него сж знаели още въ стария Римъ.

Най-новитѣ опити за получаване на нетрошливо стъкло започватъ отъ 1874 г., когато Де-ла-Басте нагрѣвалъ обикновено стъкло до нажежаване, а следъ това бавно го изстудявалъ въ нагрѣто масло или смола. Полученото по този начинъ стъкло могло съ сила да се хвърли на пода и пакъ не се строшава.

Истинското, обаче, нетрошливо стъкло се приготвява почти само отъ чистъ кварцъ. За тази целъ взематъ „планински кристалъ“, разтапятъ го при температура около 1800° и отъ така получената стъкловидна мека маса, приготвяватъ желанитѣ стъклени предмети.

Така полученото стъкло, наречено „кварцово стъкло“, може безъ страхъ да се подложи на действието на високи температури, отъ което то не ще омекне, понеже казахме, че то се топи къмъ 1800°. Най-ценното качество, обаче, на това стъкло е, че отъ топлината то се разширява извънредно слабо, а отъ изстудяване се сжщо свива извънредно слабо. Поради това, такова стъкло може да се нагрѣва до най-силно нажежаване и следъ това бързо да се потопи въ студена вода — то пакъ не се счупва.

Твърдостъта на „кварцовото стъкло“ е доста